

bb) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat kredytu po wydaniu przedmiotu sprzedaży podlega oddaleniu jako bezzasadne wówczas, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłóce z przyjęciem przedmiotu sprzedaży?

Jeżeli nie:

b) Czy z prawa Unii wynika, że przepisy krajowe opisane pod lit. a) aa) lub a) bb) nie znajdują zastosowania?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na powyższe pytania od pierwszego do piątego:

6) Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 2 lutego 2021 r. – Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG / E. Leinfelder GmbH, TL, SW,
WL**

(Sprawa C-62/21)

(2021/C 189/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca skargę rewizyjną: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 (²) okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, powoduje nieskuteczność ustalenia umownego, na mocy którego osoba trzecia zobowiązuje się wobec właściciela unijnego znaku towarowego do nieskładania w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do tego unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania?
- 2) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, skutkuje tym, że prawomocny wyrok sądu państwa członkowskiego zobowiązujący stronę pozwaną do wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania, złożonego przez samą stronę pozwaną lub przez upoważnioną przez nią osobę trzecią, nie powinien być brany pod uwagę w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia toczącym się przed Urzędem Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i sądami Unii?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).